

Adevăratul înțelept

Discursuri despre hasidism

Osho

Traducere: **Mălina Roxana Chirilă**

**EDITURA MIX
BRAȘOV 2012**

Cuprins

Nota editorului	7
1. Să pășești în propria lumină	9
2. Un nor de pură beatitudine	31
3. Ultima stea de dimineață	57
4. Triunghiul ființei	81
5. Meditația întruchipată	107
6. Condiția de buddha: Nu doar pentru cei aleși	127
7. Lumina din spatele ferestrei	155
8. Adormiți adânc și sforăind	175
9. Prezența pură	197
10. Compasiunea unui singur om	225
Despre autor	250

Nota editorului

Osho este un vorbitor, el nu a scris nicio carte. Cărțile apărute sub semnătura lui sunt de fapt discursuri (sau fragmente de discursuri) înregistrate și transcrise de discipolii lui. Este necesar să aveți în vedere acest fapt și să nu luați ad litteram sfaturile date de Osho, deoarece toate afirmațiile lui au sens în contextul în care au fost spuse, iar rolul acestor afirmații este, în primul rând, acela de a trezi conștiințele celor ce îi receptează mesajul.

„Trebuie să mă adresez unei mulțimi, așa că trebuie să generalizez, or adevărul generalizat devine fals. El are sens întotdeauna numai în cazul unei persoane anume. Eu mă confrunt în fiecare zi cu dificultatea aceasta. Dacă vii la mine și mă întrebi ceva, îți răspund ție și nimănui altcuiva. Altă dată, altcineva vine și mă întreabă ceva, iar eu îi răspund lui și nimănui altcuiva. Iar aceste două răspunsuri pot să fie chiar contradictorii, din cauză că aceste două persoane care au întrebat pot să fie contradictorii.” (spune Osho în cartea „Psihologia ezotericului”)

CAPITOLUL 1

Să pășești în propria lumină

*Un tânăr rabin i s-a plâns Rabinului din Rizhyn,
“În orele în care mă dăruiesc studiului
sint viață și lumină,
dar când mă opresc senzația dispare.
Ce să fac?”*

*Rabinul din Rizhyn i-a răspuns,
“Este ca atunci când un om merge
prin pădure în timpul unei nopți întunecate
și un alt om, care are o lampă,
îl însoțește o vreme, dar la răscruce se despart
și primul om trebuie să-și găsească singur calea.
Dar dacă un om are propria sa lumină
nu are de ce să se teamă de întuneric.”*

Există religii – hindusimul, creștinismul, budismul, jainismul – dar ele sunt religii, nu *unica* religie. Ele sunt reflexii ale lunii în multe tipuri de mentalități, nu sunt adevărata lună. Luna este una, dar se poate reflecta în milioane de lacuri; reflexiile diferă, dar doar o singură lună se reflectă.

Mintea este o oglindă. Atunci când religia se reflectă în minte se naște un hindusim, un mohamedanism sau un iudaism. Când religia nu este una reflectată – când ajungeți în fața realității fără să vă încurcați deloc în minte, când nu există minte între voi și adevăr – atunci se naște *religia*.

Hasidismul este *religia*. Sufismul este *religia*. Zenul este *religia*. Ele diferă doar ca nume; altfel sunt identice. Limba lor este diferită, dar conținutul nu. Ele au privit toate către lună, dar o numesc altfel. Evident. Este natural. Dar ele nu și-au aruncat privirile către reflexii. Ele nu cred în crezuri, în ideologii, în

scripturi, în dogme, în doctrine; ele cunosc adevărul. Și atunci când știi adevărul nu ai nevoie de scripturi. Îți porți scriptura pe cap doar atunci când nu știi adevărul.

Teoriile sunt moarte, sunt înlocuitori. Adevărul este mereu viu, întotdeauna viu. Nu poate fi surprins în cuvinte; mesajul nu poate fi exprimat. Nu poți să-l atingi prin altceva pentru că oriunde există un mijlocuitor el se va transforma într-o reflexie. Când propria ta minte îl reflectă, cum să nu se petreacă același lucru atunci când trece prin celalalte minți prin care ajungi să-l cunoști?

Trebuie să intrăți în contact direct – de la inimă la inimă. Nimic nu ar trebui să poată pătrunde între cele două, între inima voastră și inima realității. Ele ar trebui să își răspundă una alteia într-o rezonanță profundă. Ar trebui să se întâlnească și să se întrepătrundă și între ele să nu fie nici măcar o perdea de cuvinte, de cunoaștere, de concepte. Doar atunci veți ști ce este religia.

Hasidismul este religia, iudaismul este doar o reflexie. Sau puteți spune același lucru cu alte cuvinte: că iudaismul este doar periferia și hasidismul este centrul – adevăratul centru, sufletul viu, inima sa. Budismul este periferia, zenul este centrul. Islamismul este periferia, sufismul este centrul. Centrul este unul, periferiile sunt milioane. Pe un singur centru puteți desena multe cercuri concentrice. Puteți să le tot desenați, centrul rămâne unul.

Vom vorbi despre hasidism. Înainte să-i pătrundem spiritul avem nevoie de câteva idei introductive.

Atunci când se pune problema de a vorbi despre unica religie lucrurile devin foarte dificile, pentru că orice s-ar spune despre ea va fi inferior adevărului. Orice spuneți despre ea va fi mereu o reflexie: poate să indice, nu poate să explice; poate să arate, dar nu poate să spună. De unde să începi să indici, să arăți?

Aș vrea să încep cu frumoasa piesă de teatru a lui Samuel Beckett, *Așteptându-l pe Godot*. Este absurdă – la fel de absurdă ca viața – dar chiar și absurditatea vieții, dacă este înțeleasă în profunzime, ne îndrumă spre ceea ce se află dincolo și are înțelesuri profunde. Și doar ceea ce se află dincolo are înțelesuri

profunde: ceea ce este dincolo de voi este profund, ceea ce este dincolo de mintea voastră este profund.

Așteptându-l pe Godot poate fi un început bun pentru hasidism, zen sau sufism – o indicație foarte indirectă – pentru că dacă spui ceva direct despre fenomene atât de intime și profunde ajungi să le violezi. Deci fiți prudenți, mergeți încet; vă aflați pe pământ sfânt.

Cortina se ridică: doi vagabonzi stau și-l așteaptă pe Godot. Cine este acest Godot? Ei nu știu, nimeni nu știe. Chiar și Samuel Beckett atunci când a fost întrebat, „Cine e acest Godot?” a răspuns, „Dacă aș fi știut, aș fi zis-o chiar în piesă.”

Nimeni nu știe – acesta este un gest Zen. Dar cuvântul *Godot* seamănă cu „God,” Dumnezeu... acest lucru este semnificativ. Cine îl cunoaște pe Dumnezeu? Cine l-a cunoscut vreodată? Cine poate să spună, să susțină: „Eu îl cunosc?” Toată cunoașterea este o prostie și cel care susține că îl cunoaște pe Dumnezeu este pur și simplu prost.

Godot sună ca „God,” Dumnezeu, necunoscutul. Poate fi totul, poate să nu fie nimic. Ei îl așteaptă pe Godot. Dacă nu știu cine e acest God, de ce așteaptă? Pentru că dacă nu aștepți ceva cazi în golul interior, dacă nu aștepți să se petreacă ceva va trebui să dai nas în nas cu golul interior, cu vidul din tine – și acest lucru este înfricoșător, seamănă cu moartea. Ca să-l evităm, ca să scăpăm de el proiectăm vise în viitor. Astfel se creează timpul viitor.

Viitorul nu face parte din timp, ci din minte. Timpul este mereu prezent. Nu este niciodată trecut, niciodată viitor. Este mereu acum. Mintea creează viitorul pentru că atunci putem să evităm ceea ce este „acum”: ne putem uita înainte prin nori, putem aștepta ceva și putem pretinde că se va întâmpla ceva – și nu se întâmplă nimic!

Unul dintre adevărurile fundamentale ale vieții umane este că niciodată nu se întâmplă nimic. Milioane de lucruri par să se petreacă și totuși nu au niciodată loc. Așteptăm și așteptăm și așteptăm: îl așteptăm pe Godot. Cine e acest Godot? Nu știe

nimeni! Dar totuși trebuie să proiectăm... cum să evităm golul interior – un vis?

Există un proverb hasidic care spune, „Omul este făcut din pământ și în pământ se întoarce – din pământ în pământ; la mijloc prinde bine ceva de băut.” E foarte frumos, „...făcut din pământ și în pământ se întoarce – din pământ în pământ; la mijloc prinde bine ceva de băut.”

Băutura este dorința, proiecția, ambiția, viitorul, imaginația; altfel vă veți da seama brusc că nu sunteți decât pământ și nimic altceva. În timp ce speră la viitor, în timp ce așteaptă viitorul, pământul creează în jurul său un vis; el participă la gloria visului, îl luminează. Prin acest vis simțiți că sunteți cineva. Și visele nu costă nimic – puteți visa! Cerșetorii pot visa că sunt împărați; nu există nicio lege care s-o interzică. Ca să-și evite existența individul proiectează un vis al devenirii. Cei doi vagabonzi sunt întreaga umanitate personificată.

Omul este un vagabond. De unde veniți? Nu puteți spune. Încotro mergeți? Nu puteți răspunde. Unde sunteți acum, în această clipă? Cel mult puteți ridica din umeri. Omul *este* un vagabond, un rătăcitor – nu are o casă în trecut sau o casă în viitor; e un rătăcitor care rătăcește mereu – fără încetare. Beckett are dreptate: acei doi vagabonzi sunt întreaga umanitate.

Dar pentru a crea un vis nu este îndeajuns un om, e nevoie de doi – pentru că unul nu este destul, e nevoie și de ajutorul celuilalt. De aceea cei care vor să scape de vise încearcă să rămână singuri, devin tăcuți, meditează, merg în Himalaya. Ei încearcă să rămână singuri pentru că atunci când ești singur este dificil. Din nou și din nou ești aruncat înapoi în realitate: cârja nu este acolo, scuza nu este acolo – e nevoie de celălalt. De aceea atunci când cineva se îndrăgostește în persoana sa explodează brusc visele. Celălalt este acolo; acum puteți visa împreună și vă puteți ajuta unul pe celălalt să vă evitați propriile ființe. De aceea e atât de multă nevoie de iubire: există o nevoie de a visa.

Atunci când sunteți singuri este foarte greu să visați. Din nou și din nou visul vi se destramă și sunteți aruncați în realitatea

goală, în gol. Aveți nevoie de o persoană iubită, de cineva de care să vă agățați, spre care să priviți, cu care să împărtășiți, cineva care să acopere crăpăturile, care să vă scoată din voi ca să nu dați nas în nas cu propria voastră realitate descoperită.

Doi vagabonzi stau așezați – cortina se ridică: îl așteaptă pe Godot. Nu se întreabă unul pe celălalt, „Cine e Godot ăsta, în fond?”, pentru că ar fi periculos să întrebe. Amândoi știu, adânc în sinea lor, că nu așteaptă pe nimeni. Este periculos, este riscant să întrebe, „Cine e Godot?” Chiar și să pui întrebarea e un lucru periculos: visul va fi distrus! Se tem, nu întreabă.

Ei evită constant o întrebare, „Cine e Godot?” - care e întrebarea de bază, care ar trebui întrebată în *prima* clipă în care devin conștienți. Îl așteptați pe Godot – *întrebați*: „Cine este Godot?” Dar pentru ei acest punct e sensibil, vorbesc despre multe alte lucruri.

Ei spun, „Când vine? Ești sigur că se va ține de cuvânt de data aceasta? Ieri ne-a înșelat, alaltăieri n-a apărut și și astăzi momentul stabilit trece și el nu pare să vină.”

Se uită din nou și din nou spre drum – drumul e gol – dar nu pun niciodată întrebarea de bază. Nu întreabă niciodată, „Cine e acest Godot?” Nu întreabă, „Când ți-a promis că vine? Unde l-ai întâlnit? Cum știi că există?” Nu, nu ating niciodată subiectele acestea.

Așa trăiesc toți oamenii cufundați în lume: nu pun niciodată întrebările de bază. Ar fi riscant să o facă, ar fi perfect periculos. Trebuie să se ascundă, să pretindă că știu toate întrebările de bază. Ei continuă să pună mereu întrebări secundare – să țineți minte asta.

Când veniți la mine rar se întâmplă să pună cineva o întrebare de bază... secundare. Și dacă eu încerc să vă îndrept spre cele primare vă speriați. Întrebați lucruri inutile la care se poate răspunde, dar și dacă vi se răspunde nu veți obține nimic pentru că ele nu sunt de bază.

E ca și cum casa voastră ar fi luat foc și voi ați întreba, „Cine a plantat acești copaci?” Întrebarea poate părea relevantă, i se poate răspunde, dar care ar fi rezultatul? Casa a luat foc: trebuie să faceți ceva și să puneți întrebările de bază. Dar n-o faceți niciodată.

Din nou și din nou ei spun, „Trece și ziua asta și el n-a apărut.” Se ajută unul pe celălalt: „Trebuie să vină, poate a întârziat. Sunt o mie și unul de lucruri care i s-ar fi putut întâmpla. Dar e un om pe care te poți baza, e un tip de încredere.” Și acest „el” este pur și simplu gol.

A mai trecut încă o zi și el nu apare, așa că ei se satură. Încep să spună, „Acum gata. Deja e destul” - și se pregătesc să plece. Nu mai pot aștepta – dar nu pleacă niciodată! A doua zi sunt acolo, stau jos în același loc și îl așteaptă din nou pe Godot. Ieri au decis, au decis foarte vehement, acum vor pleca, „Gata! Nu putem aștepta toată viața. Dacă vine, bine; dacă nu vine, și așa e bine.”

De ce nu pleacă? Din nou și din nou spun că vor pleca. Problema este: unde să plece? Puteți pleca, dar unde? Oriunde v-ați duce îl veți aștepta din nou pe Godot, o schimbare de loc nu vă va ajuta. Puteți veni în India, puteți fi în Anglia sau în America, sau puteți pleca în Japonia, dar care va fi rezultatul? Îl veți aștepta din nou pe Godot. Japonia, Anglia, India – e același lucru. O schimbare geografică nu vă va fi de ajutor.

De aceea atunci când umanitatea este întoarsă pe dos oamenii devin călători. Ei merg dintr-un loc în altul. Sunt mereu pe drum, se îndreaptă mereu undeva. Nu ajung nicăieri, dar merg mereu undeva. De fapt, ei nu merg nicăieri, ei doar scapă de locul în care se află. Dacă sunt în America merg în India, dacă sunt în India pleacă în Japonia, dacă sunt în Japonia pleacă în Nepal. Ei nu merg nicăieri, doar încearcă să scape din locul în care sunt. Și peste tot rămân la fel – nu se petrece nimic – pentru că geografia n-are nicio legătură cu problema.

Acei vagabonzi sunt într-un anumit sens mai adevărați, mai onești. Ei atunci când se supără sunt foarte hotărâți. Înjură

și spun, „Acum gata! Mâine dimineață n-o să mai fim aici să-l așteptăm pe Godot! Vom pleca!”

A doua zi dimineața soarele răsare și ei sunt în același loc, așteaptă și se întrebă din nou când vine. Au uitat complet că în seara precedentă decisese să plece... dar unde să meargă?

Nu pot merge nicăieri – acesta este al doilea adevăr fundamental despre umanitate. Primul – niciodată nu se întâmplă nimic; lucrurile par să se întâmple, dar voi rămâneți la fel.

Priviți în propria voastră ființă – s-a întâmplat vreodată ceva acolo? Erați copii și ați visat mult, iar apoi ați devenit tineri și tot ați visat mult și apoi ați devenit bătrâni și încă visați. Ați visat la bogățiile lumii, acum poate visați la bogățiile altei lumi, dar vi s-a întâmplat vreodată ceva? Să nu vă fie teamă, pentru că dacă vă este teamă puneți întrebări secundare.

Religia înseamnă a pune întrebarea fundamentală, cea de bază – și este foarte important să o puneți curajos pentru că până și atunci când doar întrebați deja vă apropiați de centru.

Al doilea adevăr: ați mers și ați mers și ați mers dintr-un loc în altul, dintr-o emoție în alta, dintr-un plan în altul, de pe un nivel pe altul, dar nu ați ajuns nicăieri. Ați ajuns undeva? Puteți să spuneți că ați ajuns oriunde... este mereu o plecare, niciodată nu are loc o sosire? Trenurile pleacă mereu, avioanele pleacă mereu, oamenii sunt gata în sălile lor de așteptare – mereu o plecare, niciodată o sosire? Întreaga absurditate a acestui lucru... dar voi nu întrebați niciodată.

Apar aceste două întrebări de bază și apoi a treia le urmează automat: cine sunteți voi? Pentru că nu e foarte important cine e Godot – aceea e creația voastră, zeii pe care îi aveți sunt propriile voastre creații. Uitați ce spune Biblia, că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa. Este exact pe dos: omul l-a creat pe Dumnezeu după chipul și asemănarea sa – este Godot, este propria voastră creație, este visul vostru. Cumva, ca să vă simțiți semnificativi, plini, importanți, ați creat un Dumnezeu în cer. Dumnezeu nu a creat lumea, Dumnezeu nu a creat omul; omul a creat întregul concept.

O religie adevărată, o religie autentică, nu întreabă cine este Dumnezeu. Întreabă „Cine sunteți voi?”, „Cine sunt eu?” Trebuie să mă bazez pe sursa mea fundamentală; doar acolo, *doar acolo*, se află revelația. Iisus, Buddha sau Baal Shem Tov pun întrebări fundamentale.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l înțelegeți despre întrebările fundamentale este că ele nu au răspuns. Întrebarea în sine este răspunsul. Dacă o puneți în mod autentic răspunsul se află chiar în întrebare. Nu se pune problema că întrebați „Cine sunt eu? Cine sunt eu? Cine sunt eu?” și într-o zi vă dați seama că sunteți *a, b, c, d*. Nu, nu veți afla niciodată *a, b, c, d*. Pas cu pas, cu cât întrebați mai mult, cu atât întrebarea merge mai în profunzime. Într-o zi, întrebarea dispare brusc – vă treziți față în față cu propria voastră ființă, sunteți deschiși în fața ființei voastre. Întrebarea a dispărut și nu există niciun răspuns.

Luați-o ca pe un criteriu: dacă unei întrebări i se poate găsi un răspuns, nu este fundamentală. Dacă dispare atunci când o puneți este fundamentală și prin această dispariție ați ajuns la capătul ei. Și pentru prima dată vi se întâmplă ceva, pentru prima oară nu veți mai fi la fel. Godot nu a venit, dar așteptarea a dispărut. Nu așteptați, ci ați ajuns. Și după ce ați ajuns calitatea ființei voastre va fi complet diferită. Atunci veți putea sărbători.

Cum puteți sărbători când nu ați ajuns la capăt? Sunteți triști, suferinzi. Cum puteți dansa atunci când ținta voastră este foarte departe? Pare atât de îndepărtată încât aveți senzația că nu există nicio șansă că veți putea s-o atingeți vreodată. Cum puteți fi fericiți? Cum puteți să vă bucurați? Cum puteți avea parte de fericire? Încă vă aflați pe drum: sămânța este încă o sămânță și floarea este departe. Nu, nu este posibil.

Când sămânța devine floare apare bucuria, apare încântarea. Odată ce înțelegeți cine sunteți, odată ce pătrundeți adânc în golul vostru interior și nu vă temeți, odată ce vă acceptați moartea interioară și nu încercați să scăpați prin vise și proiecții, odată ce acceptați că sunteți pământ și vă întoarceți în pământ și între aceste două evenimente nu există nimic – un gol adânc –

ați ajuns în punctul pe care Buddha îl numește nirvana. Și acest lucru este numit de evreii hasidici Dumnezeu. Nu este Godotul vostru.

Evreii au spus mereu că numele lui Dumnezeu nu ar trebui spus, pentru că atunci când este rostit este și falsificat. Nu poate fi pronunțat, este inexprimabil. Puteți să-l cuprindeți în inima voastră, dar nu-l puteți comunica. Puteți să vă transformați în el, dar nu și să-l exprimați. Și evreii au perfectă dreptate când simt aceasta: Dumnezeu nu este o ființă, ci este un fenomen – atât de vast, atât de infinit încât niciun cuvânt nu-l poate cuprinde. Doar inima infinită îl poate cuprinde, doar golul infinit din interiorul ființei îl poate cuprinde.

Când pătrundeți în voi înșivă simțiți că intrați într-un spațiu în care vă veți pierde. La fel cum un strop de apă se pierde când pătrunde în ocean, vă veți pierde și voi – de aceea vă temeți. De aceea ajungeți să vă temeți de moarte și începeți să visați – la viitor, la proiecții. La început intrarea în propria ființă seamănă cu moartea – este o crucificare, este o trecere – dar dacă sunteți destul de curajoși...

Iar lașii nu pot fi niciodată religioși. Doar acele suflete curajoase foarte rare care pot să-și asume riscul de a se pierde reușesc să ajungă la capăt. Prețul trebuie plătit și nu puteți să scăpați cu mai puțin. Va trebui să vă pierdeți pentru a vă realiza.

Atunci când sunteți gata să pătrundeți în gol teama dispare brusc, aceeași energie devine o sărbătoare. Puteți dansa, pentru că ceea ce *a părut* a fi un gol a fost doar interpretarea minții, acolo nu era cu adevărat un gol. Era atât de plin încât mintea nu-i putea cuprinde deplinătatea!

Mintea este impotentă, mintea este negativă. Mintea este goală; înțelege limbajul golului. Dacă un spațiu este atât de plin, mintea nu poate să-l înțeleagă. Este ca și cum ați fi trăit în întuneric întreaga viață, iar acum brusc ați ieși afară sub razele soarelui și ați fi orbiți. Lumina este atât de strălucitoare, este atât de puternică încât nu puteți să deschideți ochii. Vedeți întuneric. Stați în fața soarelui, dar stați în întuneric.

Până acum ați trăit prin minte. Mintea înseamnă viitor. Mintea înseamnă ceea ce nu este. Mintea înseamnă vis, aparență, iluzie, maya. Maya înseamnă „o lume magică.” Vă creați propria lume și trăiți în ea. Vă creați halucinațiile și trăiți în ele. Raiul și iadul la care vă gândiți – toate sunt mentale.

Când pătrundeți în ființa voastră interioară, mintea nu reușește să înțeleagă. Nu știe absolut nimic despre noua limbă, despre noul teritoriu - îi sunt complet necunoscute. Mintea nu știe să se descurce cu ele. Pur și simplu se golește, e deja prea mult. Lumina este atât de strălucitoare încât mintea se golește. Vă temeți și evadați și atunci vă creați un zeu fals, un Godot.

Un Godot este un zeu fals. Poate fi bogăția, poate fi prestigiul și puterea, poate fi politica, poate fi egoul, poate fi un zeu din rai, dar totul este doar Godot. Voi l-ați creat. Nu știți ce este; neștiind ce este, vă creați propriul vostru vis în jurul lui. Religia autentică este o întrebare despre ceea ce există, religia neautentică este inventivă; religia autentică este o descoperire, religia neautentică este o invenție.

Mintea inventează și devine o barieră. Când inventează ajunge să creeze mari filozofii – creștinismul, hinduismul, iudaismul. Și toți marii mistici – evreii hasidici, maestrul Zen, sufiții – toți sunt niște rebeli. Trebuie să fie. Un om religios este un rebel: nu poate fi altfel. Religia și revolta sunt două aspecte ale aceleiași monezi.

Există religii ale Godoților – biserici, moschei, temple – care sunt organizate în jurul unui crez, organizate din cauza fricii omului, organizate pentru că mintea evadează din fața golului său interior, ea creează doctrine și dogme pentru a vă umple. Toate acestea sunt bariere.

Un Iisus, un Buddha sau un Baal Shem Tov trebuie să fie rebeli. Nu le spun revoluționari, le spun rebeli – și trebuie să înțelegeți bine diferența.

Un revoluționar este o persoană care vrea să schimbe societatea, care vrea să schimbe guvernul, care vrea să schimbe structura – economică, politică, religioasă. Un revoluționar nu este

spiritual, el nu este preocupat de propria sa schimbare. Se gândește că dacă alții se schimbă totul va fi perfect. Un revoluționar trăiește într-o iluzie. Toate revoluțiile au eșuat - și au eșuat complet și total. Revoluția nu poate reuși. Atitudinea în sine este orientată greșit: este un efort pentru a-l schimba pe celălalt.

Un rebel nu este preocupat de structura societății, a statului, a guvernului – nu. El este preocupat de propria sa ființă, este un individ. Revoluționarii vor crea partide; un rebel este singur, este propria sa revoluție. Oriunde merge, în jurul lui are loc o revoluție. Propria sa *ființă* este o forță transformatoare.

Un Iisus, un Buddha, un Zarathustra – aceștia sunt rebeli. Și-au schimbat propria ființă, au ajuns la capăt. Puteți vedea acest lucru: chiar dacă vă uitați la ei din exterior puteți vedea liniștea, calmul, bucuria subtilă – felul în care respiră, felul în care se mișcă. Puteți să priviți, să simțiți, să auziți sunetul care îi înconjoară. Undele subtile ale calmului interior vor ajunge la voi - dacă vă deschideți.

A avut loc o rebeliune, ființa se află într-o stare complet nouă. Ceea ce era vechi a murit și s-a născut noul, acesta este înțelesul poveștii despre crucificarea și învierea lui Iisus. Este o metaforă. Nu încercați să descoperiți acolo fapte istorice. Dacă luați metaforele ca istorie faceți o mare prostie. Este o metaforă frumoasă, poetică. Hristos este crucificat și în a treia zi învie, are o nouă viață – acum este nemuritor, etern.

Dacă mergeți în interior și dați peste vidul din voi, veți muri și va apărea un spațiu gol. Cele trei zile sunt simbolice, va apărea un gol: veți fi morți timp de trei zile la fel ca Iisus în peșteră. E nevoie doar de o trecere pentru ca vechiul să dispară complet. Țineți minte: complet, total – nu ar trebui să rămână din el nici măcar un singur fragment, pentru că ar putea să otrăvească noul. De aceea e nevoie de un gol: pentru ca vechiul să dispară complet și să intre noul – nu există continuitate între ele. Nu există continuitate *deloc*. Aceasta este o discontinuitate. Iisus a murit – fiul lui Iosif și al Mariei; și după trei zile a înviat Hristos – Fiul lui Dumnezeu, cel nou.

Religia obișnuită este un pseudo-fenomen: aveți grijă la ea!

Puteți să studiați și există posibilitatea ca aceasta să vă facă să vă simțiți bine, să vă facă să uitați de voi. Puteți să pătrundeți în teorii subtile și s-ar putea să simțiți o anumită bucurie intelectuală, o încântare intelectuală. Puteți să faceți ritualuri și să vă simțiți într-un fel îmbătați de ele. Dacă repetați constraint o mantra vă veți simți beți pentru că mantra creează un alcool interior cu ajutorul sunetului. Sau puteți să luați droguri, caz în care vă schimbați situația chimică din corp și timp de câteva momente ajungeți la înălțimi false, care nu sunt reale pentru că nu ați crescut spre ele, ci ați fost împinși de reacții chimice.

Și trebuie să înțelegeți bine aceasta, pentru că vă puteți schimba situația chimică din corp în multe feluri. Puteți s-o schimbați prin droguri - LSD, marijuana și altele; puteți s-o schimbați prin vechile metode – prin prea mult oxigen în corp. Puteți inspira prea mult oxigen și aceasta va duce la schimbarea situației chimice. Și prin post – dacă țineți post - vă veți schimba situația chimică. Chiar și dacă stați pe cap vă schimbați situația chimică, pentru că acum sângele va curge mai mult spre creier. Puteți să vă schimbați situația chimică în multe feluri. Drogurile sunt cel mai recent mod, dar toate aceste metode sunt și ele droguri care produc reacții chimice – poate mai bune decât psihedelicele, dar tot la fel.

Prin ritualuri, prin studiu, prin credință, prin auto-hipnoză puteți să obțineți câteva străfulgerări false – ca și cum ați dormi adânc și ați vedea într-un vis că răsare soarele. Soarele din vis nu este real, tot fenomenul este o halucinație și când vă treziți este întuneric și noapte.

Dintotdeauna religia falsă, biserica, organizația, le-au oferit oamenilor îmbătări și droguri. Poate că ele se opun drogurilor moderne, dar nu sunt împotriva drogurilor. Ele susțin vechiul pentru că vechiul e mereu mai bun pentru ele.

Eu sunt împotriva tuturor drogurilor, vechi și noi. Sunt până și împotriva disciplinei yoga pentru că și aceea este o cale de a schimba situația chimică. Atunci ce e de făcut? Dacă nu vă